

хубава паяделка?“ — „Не ви трѣбва да знаете!“ ще имъ отговори азъ“.

Тѣмъ що си мислѣло това, момичето видѣло единъ просекъ, който се молѣлъ за милостиня; то се прѣсторило, че го не вижда, и отминало.

Изъ полето момичето извадило лева и починало да му се радва. Ала веднага върху му се спусналъ единъ орелъ, който искалъ да грабне лева. Момичето го изтървало на земята и се навело да го вземе. Орелътъ захваналъ да го отпъжда: драскалъ го съ нокти по ржцѣтъ, удрялъ го съ крилѣ по лицето. Най-послѣ грабналъ лева и отлетѣлъ. Момичето си отишло плачешкомъ у дома съ издраскани и облѣни въ кръвъ лице и ржцѣ. Когато оздравѣли ранитѣ, по ржцѣтъ и на лицето му останали дълбоко врѣзани бѣлѣзи. Оттогава всички въ селото му викали Шарената Магда.

Другъ пѣтъ прѣзъ сѣждото поле вървѣло друго момиче. То носѣло саксия съ хубаво разцвѣтѣни каранфили. Дѣто мнѣ о, понасяла се приятна миризма; пѣстри пеперудки хвъркали наоколо, кацали по цвѣтоветѣ и смучели сока имъ.

Ала момичето било много нажалено. Майка му била болна и не могла да работи. Освѣнъ каранфилиътъ, нищо друго по имъ оставало за продажъ. А оная вече дошли и послѣдния кжсъ хлѣбъ. Съ свѣто отъ мжка сърце то носѣло саксията, за да я прода-

де въ града.

Изъ пѣтя то си мислѣло за сиромашията и богатството, и за това, какъ неравно сѣ разпрѣдѣлени тѣ по свѣта. Вдѣлбочено въ тия мисли, то се прѣпънало отъ една кжпина и паднало на земята. Саксията станала на парчета. Нѣколко врѣме момичето останало неподвижно. Послѣ захвана о да плаче жално и да реди: „Ахъ, какво ще прави азъ? Какво ще кажа на мама? Съ какво ще купимъ брашно сега?“

Но при него се приближила сѣмъ та баба и го попитала: „Какво има, та тѣй плачешъ, чедо?“ Момичето прѣзъ, създи разказало всичко. Бабата и него о вела въ кжницата си. Задъ нея имало градинка, пълна съ всекакви каранфили.

Отконала най-хубавитѣ отъ тѣхъ поставила ги въ една саксия, дала ги на момичето и рекла: „Иди ги продай въ града, ала половината отъ паритѣ, които земешъ, да хвърлишъ въ рѣката, когато минавашъ прѣзъ моста. И оцъ, — ако дѣкой те накара да му помогнешъ нищо, да не му о казвашъ!“ Момичето благодарило и обѣщало да изпълни всичко, каквото бабата порѣждала. Зело саксията и отишло въ града.

Тамъ една богата госпожа харесала много хубавитѣ каранфили, и ги купила отъ момичето за двѣ петолевки. Зарадвало се много момичето и си трѣгнало.

Като дошло на моста, то си помислило: „Чудно, защо бабата забѣха да хвърля половината отъ паритѣ въ водата! Ние сме толкова бѣдни и бихме могли да ги трѣбимъ съ голѣма полза! Да бѣше поно зарѣжала да ги дамъ нѣкому, който си нѣма както и да е; ами то — да ги хвърля въ водата!“ Но веднага прибавило: „Не ще постѣпя добръ, ако не изпълня, каквото обѣщахъ! Бабата ми помогна въ толкова голѣма нужда, тя ми подари тѣй хубавъ каранфили. Нима за моя щѣхъ да зема толкова пари!“ И то веднага хвърлило едната петолевка въ рѣката и си трѣгнало.

Отъ другата страна на рѣката то видѣло единъ рибаръ, който се мѣчелъ да извлѣче мрѣжката си, но не можелъ; тя била прѣпънѣна съ риба. Рибарътъ извикалъ момичето и го помолилъ да му о помогне. Безъ да се бави, то се прѣтекло и помогнало. За